

Stacey's geheim

De auteur wil graag dr. Claudia Werner bedanken voor haar precieze evaluatie van dit manuscript.

Original title: *The Truth About Stacey*

Copyright © MCMLXXXVII by Ann M. Martin.

All rights reserved.

© Zuidnederlandse Uitgeverij N.V., Vluchtenburgstraat 7,

B-2630 Aartselaar, België, MMXXI.

Alle rechten voorbehouden.

Deze uitgave door: Deltas, België-Nederland.

D-MMXXI-0001-32

NUR 282/283

Stacey's geheim

Ann M. Martin

DELTA S

➤ HOOFDSTUK 1 ◀

‘Als voorzitter van de Babysittersclub,’ zei Kristy Thomas, ‘stel ik hierbij voor dat we bedenken wat we gaan doen als mevrouw Newton naar het ziekenhuis gaat om haar baby te krijgen.’

‘Wat bedoel je?’ vroeg ik.

‘Nou, we moeten ons erop voorbereiden. We hebben maanden op deze baby gewacht, en de familie Newton is een van onze beste klanten. Ze zullen iemand nodig hebben om op Jamie te passen terwijl zijn ouders in het ziekenhuis zijn. Slimme babysitters staan dan meteen klaar.’

‘Dat lijkt me een goed idee’, zei Mary Anne Spier. ‘Ik sluit me erbij aan.’

Mary Anne is het meestal met Kristy eens. Ze zijn immers elkaars beste vriendin.

Ik keek naar Claudia Kishi. Claudia is mijn beste vriendin, en vicevoorzitter van onze club. Ze haalde haar schouders op.

We vormen met z’n vieren de Babysittersclub: Kristy, Claudia, Mary Anne (zij is secretaris) en ikzelf, Stacey McGill. Ik ben penningmeester, wat betekent dat ik het geld van

de club beheer. Ik ben namelijk erg goed in wiskunde. We zijn nu ongeveer twee maanden bezig.

De club was Kristy's idee, daarom is zij voorzitter geworden. We komen drie keer per week, van halfzes tot zes uur, in Claudia's kamer bij elkaar (onze clubtelefoon uit de kringloopwinkel staat daar), en wachten dan op de telefoontjes van onze klanten. Zo kunnen we iedere klant vrijwel zeker op de gewenste tijd helpen. Onze klanten waarderen dat.

Ze zeggen dat ze het tijdverspilling vinden als ze tien telefoontjes moeten plegen voordat ze één babysitter hebben gevonden. Ze waarderen ons ook. We zijn goede babysitters. En we werken erg hard. We hebben flyers gemaakt en in brievenbussen gestopt, en zelfs een advertentie geplaatst in *The Stoneybrook News*, de krant van Stoneybrook.

In dat kleine stadje woon ik nu. En ik kan je wel vertellen dat het nogal een schok is, na jaren in New York City te hebben gewoond. New York is een grote stad. Stoneybrook niet. Hier is één middelbare school, waar ik naartoe ga. Wij allemaal, trouwens. (We zitten in de eerste klas.)

In New York zijn er wel een miljoen middelbare scholen. In New York is er van alles ongeveer een miljoen: mensen, auto's, gebouwen, winkels, duiven, vrienden, en dingen om te doen. Hier is er, nou ja... niet veel eigenlijk. Mijn ouders en ik zijn in augustus naar Stoneybrook verhuisd en ik had er nog geen enkele vriendin, tot ik Claudia in september op school tegenkwam. Alle kinderen hier lijken elkaar al vanaf hun geboorte te kennen. Claudia, Kristy en Mary Anne in ieder geval wel.

Ze zijn samen opgegroeid, want Kristy en Mary Anne wonen naast elkaar op Bradford Court, en Claudia woont tegenover hen. (Ik woon twee straten verderop.)

Was ik even blij toen Claudia me vertelde dat Kristy een babysittersclub wilde beginnen! Krijg ik eindelijk vriendinnen, dacht ik. En dat gebeurde ook.

Hoewel ik beter bevriend ben met Claudia, zou ik niet weten wat ik zonder Kristy en Mary Anne zou moeten. Het is waar dat ze jonger lijken dan Claudia en ik (ze geven nog niet zoveel om kleren en jongens, hoewel Kristy onlangs voor het eerst een afspraakje had), en dat Mary Anne ongelooflijk verlegen is, en Kristy een echte wildebras. Maar ze zijn mijn vriendinnen en ik hoor bij hen. Dat is meer dan ik kan zeggen van sommige verraadsters die ik in New York achterliet.

‘Oké, hier komt alvast één plan’, zei Kristy. ‘Stel je voor dat we die middag geen school hebben. Mevrouw Newton merkt dat het tijd is om naar het ziekenhuis te gaan. Ze belt eerst meneer Newton, of een taxi, daarna belt ze ons, en een van ons gaat dan naar Jamie toe.’

‘En als we het allemaal te druk hebben?’ vroeg ik.

‘Hmmm’, zei Kristy. ‘Misschien moeten we van nu af aan om de beurt een avond vrijhouden, zodat mevrouw Newton er zeker van kan zijn dat er een babysitter beschikbaar is. We doen het als speciale service voor haar, omdat ze zo’n goede klant is.’

‘Dat lijkt me eigenlijk tijdverspilling’, zei Claudia, en dat was precies wat ik ook dacht.

‘Mij ook’, zei ik. ‘Baby’s komen vaak later dan gepland. Soms wel twee of drie weken. We zouden weleens heel veel avonden voor niets kunnen zitten wachten.’

‘Dat is waar’, zei Kristy bedachtzaam.

‘Heb je ook een plan voor ’s nachts?’ stelde ik voor. ‘Is het niet zo dat zwangere vrouwen meestal midden in de nacht naar het ziekenhuis worden gebracht? Ik ben ’s nachts om tweeëntwintig minuten over twee geboren.’

‘Ik ben ’s nachts om vierentwintig voor vier geboren’, zei Claudia.

‘En ik precies om vier uur ’s nachts’, zei Kristy.

We keken naar Mary Anne. Die haalde haar schouders op. ‘Ik weet niet hoe laat ik geboren ben.’

Mary Annes moeder is overleden toen Mary Anne nog klein was, en Mary Anne kan niet zo goed opschieten met haar strenge vader. Geen wonder dat ze nooit samen gepraat hebben over de dag (of de nacht) waarop ze geboren werd.

Er werd op Claudia’s deur geklopt. Mimi, haar grootmoeder, stak haar hoofd om de deur.

‘Hallo, meisjes’, zei ze beleefd.

‘Hallo, Mimi’, antwoordden we.

‘Willen jullie iets eten?’ vroeg ze. Claudia’s familie is Japans, en Mimi, die pas naar de Verenigde Staten kwam toen ze tweeëndertig was, spreekt met een grappig accent. Ze woonde al bij Claudia’s familie toen Claudia nog niet geboren was.

‘Nee, dank je, Mimi,’ antwoordde Claudia, ‘maar misschien kan je ons helpen.’